

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky **V. B.**, bývajúcej v K., zastúpenej JUDr. E. B., advokátkou so sídlom v B., proti odporcovi **J.**, so sídlom v B., **o zaplatenie 16 596,96 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 7 Ct 15/2003, o dovolaní navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 8. marca 2012 sp. zn. 9 Co 318/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Odporcovi nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava I rozsudkom z 29. januára 2010 č.k. 7 Ct 15/2003-232 zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľka domáhala, aby odporcovi bola uložená povinnosť zaplatiť jej náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 16 596,96 €, ktorú jej spôsobil porušením princípu rovnakého zaobchádzania (§ 13 ods. 5 Zákonníka práce). Súd prvého stupňa vychádzal z toho, že odporca navrhovateľku nediskriminoval, a to ani pre jej zdravotný stav a vek; odporca dokonca toleroval, že navrhovateľka nedodržiavala striktne pracovný čas, lebo sa starala o trvale invalidného manžela. Pokiaľ navrhovateľka videla diskriminačné konanie odporcu v okolnostiach, za ktorých jej bola daná výpoveď z pracovného pomeru, súd opodstatnenosť tejto argumentácie neskúmal, lebo sa netýka diskriminačného konania.

Na odvolanie navrhovateľky Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 8. marca 2012 sp. zn. 9 Co 318/2010 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správny (§ 219 O.s.p.). V odôvodnení uviedol, že súd prvého stupňa v potrebnom rozsahu zistil

rozhodujúce skutkové okolnosti a svoje skutkové zistenia adekvátne právne posúdil. Správne na vec aplikoval § 13 Zákonníka práce a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s § 157 ods. 2 O.s.p. Navrhovateľka v konaní tvrdila, že odporcom (zamestnávateľom) bola diskriminovaná tak za trvania pracovnoprávneho vzťahu, ako aj pri prepúšťaní z pracovného pomeru, v odvolaní ale uviedla, že do výpovede z pracovného pomeru nemala výhrady voči jeho konaniu. Odvolací súd konštatoval, že významným faktorom ovplyvňujúcim pracovné výkony navrhovateľky bolo to, že navrhovateľka bola odkázaná na používanie barley a starala sa o ťažko postihnutého manžela. V konaní ale nebolo preukázané, že by odporca navrhovateľku diskriminoval. Za porušenie zásady rovnakého zaobchádzania nemožno považovať to, že navrhovateľke dal výpoveď z pracovného pomeru. Vykonané dokazovanie aj podľa názoru odvolacieho súdu preukázalo, že odporca bral ohľad na rodinnú a sociálnu situáciu navrhovateľky napríklad tým, že netrval striktne na dodržiavaní fondu pracovného času a pri prácach spojených s prenášaním ťažších bremien jej pomáhali spolupracovníčky. V konaní vypočutí svedkovia zhodne potvrdili, že odporca bol vo vzťahu k navrhovateľke ústretový a navrhovateľka nebola ukracovaná ani pri odmeňovaní zamestnancov. Odvolací súd v zhode so súdom prvého stupňa dospel k názoru, že v konaní sa nepreukázalo, že odporca v prípade navrhovateľky porušil princíp rovnakého zaobchádzania. Navrhovateľke preto nevznikol nárok na ňou požadovanú náhradu nemajetkovej ujmy. Z týchto dôvodov napadnutý rozsudok potvrdil; o trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala navrhovateľka dovolanie, v ktorom uviedla, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Zastávala názor, že „počas priebehu konania (od podania návrhu a počas priebehu celého konania vždy až po značnom časovom odstupe), konajúce sudy nepostupovali pri prejednávaní veci podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku a hoci boli navrhovateľke priznané priesťahy v konaní príslušnými funkcionármi súdu, nemalo to žiadnu váhu pre prerokovanie veci v primeranom čase, čo je zrejmé aj z dĺžky konania na odvolacom súde“. Sudy v nedostatočnej miere zohľadnili všetky okolnosti vedúce k tomu, že jej odporca dal výpoveď z pracovného pomeru, lebo práve v nich treba vidieť podstatu diskriminačného konania odporcu. Obsah jej vyjadrení zo 6. novembra 2005, 10. mája 2006 a 23. novembra 2009, ktoré sú založené v spise, zostal súdmi nepovšimnutý. V priebehu dokazovania boli niektorí svedkovia vypočutí v rozpore so zákonom – skôr vypočutí svedkovia vypovedali v prítomnosti svedkov, ktorých súd

vypočul až neskôr. Navyše, výpovede svedkov obsahujú vnútorné rozpory a súdy ich nesprávne vyhodnotili (§ 132 a 133 O.s.p.). V danom prípade bolo na odporcovi, aby preukázal, že sa voči navrhovateľke nedopustil diskriminačného konania; to ale odporca ničím nepreukázal. Nesprávny je názor, v zmysle ktorého bolo na nej, aby preukázala diskriminačné konanie odporcu. Z týchto dôvodov navrhovateľka žiadala, aby dovolací súd napadnutý rozsudok zmenil a určil, že k diskriminačnému konaniu odporcu voči nej došlo, a odporcovi uložil povinnosť zaplatiť požadovanú náhradu nemajetkovej ujmy.

Odporca sa k dovolaniu písomne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená v súlade s § 241 ods. 1 O.s.p., skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré ním možno napadnúť.

Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (viď IV. ÚS 238/07 a aktuálne tiež III. ÚS 14/2013). Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

Dovolanie v občianskom súdnom konaní je mimoriadny opravným prostriedok, ktorým môže dovolací súd zasiahnuť do už odvolacím súdom právoplatne nastoleného stavu právnej istoty účastníkov konania o predmete konania. Mimoriadnej povahy tohto opravného prostriedku zodpovedá aj jeho účel – dovolanie neslúži na nápravu akýchkoľvek väd prvostupňového alebo odvolacieho konania, ale len väd, ktorých závažnosť zákonodarca povýšil nad právnu istotu účastníkov konania (viď bližšie I. ÚS 35/2013). Dovolanie teda nie je ďalším odvolaním a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie. Dovolanie možno podať iba ak to výslovne pripúšťa

zákon (§ 236 ods. 1 O.s.p.), teda len proti právoplatným rozhodnutiam odvolacieho súdu výslovne uvedeným v zákone [viď § 238 O.s.p. (pokiaľ ide o rozsudok) a § 239 O.s.p. (pokiaľ ide o uznesenie)], alebo len v prípade výskytu zákonom osobitne vymenovaných závažných procesných väd (viď § 237 O.s.p.).

1. V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. Dovolanie navrhovateľky smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky uvedené v § 238 ods. 3 O.s.p. Prípustnosť jej dovolania preto z § 238 O.s.p. nevyplýva.

So zreteľom na vyššie uvedené by prípustnosť dovolania navrhovateľky mohla založiť iba procesná vada konania uvedená v § 237 O.s.p. Vzhľadom na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p. ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. sa dovolací v ďalšom zaoberal otázkou, či v konaní (ne)došlo k procesnej vade (zmätočnosti), ktorá zakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Treba uviesť, že § 237 O.s.p. nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia nie je predmet konania významný, preto ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p.,

možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie neprípustné (viď napríklad R 117/1999 a R 34/1995). Rovnako ale treba uviesť, že prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nezakladá samo tvrdenie účastníka (resp. jeho subjektívny názor) o existencii niektorej z predmetných procesných vád; rozhodujúcim je výlučne iba záver (zistenie) dovolacieho súdu, že k vade tejto povahy skutočne došlo.

Procesné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. navrhovateľka nenamietala a existencia týchto procesných vád nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodit'.

2. Ústava Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) neupravuje, aké dôsledky majú jednotlivé procesné nesprávnosti, ku ktorým v praxi dochádza v konaní pred súdmi, ani nestanovuje predpoklady ich možnej nápravy v opravnom konaní. Bližšiu úpravu ústavne garantovaného práva na súdnu ochranu obsahuje Občiansky súdny poriadok, ktorý predpokladá aj možnosť vzniku určitých procesných pochybení súdu v občianskom súdnom konaní, a v nadväznosti na podstatu, význam a procesné dôsledky týchto pochybení upravuje aj predpoklady a podmienky, za ktorých možno v dovolacom konaní napraviť procesné nesprávnosti konania na súdoch nižších stupňov. Najzávažnejším procesným vadám konania, ktoré sú taxatívne vymenované v § 237 O.s.p. ako prípady „zmätočnosti“, pripisuje Občiansky súdny poriadok osobitný význam – vady tejto povahy považuje za okolnosť zakladajúcu prípustnosť dovolania (viď § 237 O.s.p.) a zároveň tiež za prípustný dovolací dôvod (viď § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p.). Aj niektorým ďalším procesným vadám konania nedosahujúcim stupeň závažnosti procesných vád v zmysle § 237 O.s.p. pripisuje Občiansky súdny poriadok význam. Tieto „iné vady, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci“ ale považuje – na rozdiel od procesných vád vymenovaných v § 237 O.s.p. – (len) za relevantný dovolací dôvod (viď § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). V zmysle konštantnej judikatúry najvyššieho súdu však „iná vada“ prípustnosť dovolania nezakladá.

K jednotlivým dovolacím námietkam uvádza najvyšší súd nasledovné:

2.1. Pokiaľ pri vykonávaní dokazovania nie je zachovaný procesný postup upravený v ustanoveniach § 125 až 131 O.s.p., ide o procesný postup vadný, zakladajúci tzv. inú procesnú vadu, ktorá je významná, ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Vada tejto povahy je relevantný dovolací dôvod (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), ktorý ale môže byť

úspešne uplatnený len v procesne prípustnom dovolaní. Sama tzv. iná vada prípustnosť dovolania nezakladá (nejde o vadu vymenovanú v § 237 O.s.p.).

2.2. Prieťahy v konaní, ktorých existenciu navrhovateľka tvrdí, nie sú judikatúrou najvyššieho súdu považované za dôvod, ktorý by zakladal procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď napríklad rozhodnutie najvyššieho súdu, ktoré bolo uverejnené v časopise *Zo súdnej praxe* pod č. 4/2005, ale tiež napríklad uznesenie najvyššieho súdu zo 7. marca 2012 sp. zn. 3 Cdo 100/2011, resp. z 23. mája 2012 sp. zn. 3 Cdo 28/2012).

Námietka navrhovateľky, že v konaní došlo k prieťahom [i keby prípadne bola opodstatnená (pozn.: dovolací súd sa nezaoberal otázkou, či sa v konaní vyskytli prieťahy)], sa v netýka okolnosti spôsobilej založiť prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p.

2.3. Navrhovateľka na viacerých miestach uvádza, že rozhodnutia súdov nižších stupňov tú alebo onú skutočnosť nevysvetľujú, prípadne sa ňou ani nezaobierajú. Pokiaľ má touto námietkou na mysli, že napadnuté rozhodnutia sú nedostatočne odôvodnené, týkajú sa jej výhrady preskúmateľnosti rozhodnutia.

Na základe uznesenia občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu bol v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „zbierka“) ako judikát R 111/1998 uverejnený rozsudok najvyššieho súdu z 28. augusta 1997 sp. zn. 2 Cdo 5/1997, z ktorého vyplýva, že „konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) aj vtedy, ak odvolací súd svoj právny záver riadne neodôvodnil, takže jeho rozsudok zostal nepreskúmateľný“. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu je názor zaujatý v uvedenom judikáte plne opodstatnený aj v prejednávanej veci a dovolací súd ani v danom prípade nemá dôvod odkloniť sa od tohto názoru. Senát najvyššieho súdu, ktorý rozhoduje v tejto veci, pri doterajšom rozhodovaní dosiaľ nikdy (v žiadnej ním prejednávanej veci) nepovažoval uvedený judikát za „prekonaný“ a vždy dôsledne a bezvýnimočne zastával názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu zakladá (len) tzv. inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., nie však procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 249/2008, 3 Cdo 290/2009, 3 Cdo 138/2010, 3 Cdo 49/2011, 3 Cdo 165/2011, 3 Cdo 84/2012, 3 Cdo 158/2002). Právna kvalifikácia nepreskúmateľnosti rozhodnutia súdu nižšieho stupňa ako dôvodu zakladajúceho

(iba) tzv. inú vadu konania pritom vyplýva aj z rozhodnutí ďalších senátov najvyššieho súdu (porovnaj napríklad sp. zn. 1 Cdo 140/2009, 1 Cdo 181/2010, 2 MCdo 18/2008, 2 Cdo 83/2010, 4 Cdo 310/2009, 5 Cdo 290/2008, 5 Cdo 216/2010, 7 Cdo 52/2011 a 7 Cdo 109/2011). Správnosť názoru vec preskúmajúceho senátu najvyššieho súdu, podľa ktorého nepreskúmateľnosť nezakladá procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., potvrdzujú tiež viaceré aktuálne rozhodnutia ústavného súdu. V uznesení z 30. januára 2013 sp. zn. III. ÚS 551/2012 ústavný súd konštatoval, že „sa väčšinovým názorom svojich senátov priklonil k tej judikatúre najvyššieho súdu, ktorá prijala záver, že nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudku nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., ale len tzv. inú vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“. V inom prípade ústavný súd pri posudzovaní údajného zásahu do ústavných práv účastníka konania vedeného na najvyššom súde pod sp. zn. 3 Cdo 51/2012, rozhodnutie v ktorom spočíva na právnom názore, že nepreskúmateľnosť nie je vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., v uznesení z 13. februára 2013 sp. zn. II. ÚS 110/2013 konštatoval, že právny názor, na ktorom je založené namietané uznesenie najvyššieho súdu odmietajúce dovolanie sťažovateľky z dôvodu jeho neprípustnosti, ako aj celé odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu sú z ústavného hľadiska akceptovateľné a v okolnostiach danej veci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“). Obdobné závery zaujal ústavný aj v ďalších uzneseniach (vid' napríklad sp. zn. III. ÚS 148/2012, IV. ÚS 208/2012, IV. ÚS 161/2012, I. ÚS 275/2012, I. ÚS 35/2013 a I. ÚS 33/201).

Z vyššie uvedených dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že i keby snád' napadnutý rozsudok odvolacieho súdu bol v niečom nepreskúmateľný (dovolací súd sa jeho nepreskúmateľnosťou nezaoberal), išlo by o tzv. inú procesnú vadu konania majúcu za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), ktorá ale prípustnosť dovolania nezakladá.

2.4. Podstatná časť dovolacích námietok sa týka procesu dokazovania a správnosti vyhodnotenia vykonaného dokazovania.

I keď čl. 6 ods. 1 dohovoru zaručuje právo na spravodlivé súdne konanie, neustanovuje žiadne pravidlá pre prípustnosť dôkazov alebo spôsob, ktorým majú byť

posúdené. Ani ústava neupravuje prípustnosť dôkazov, ale ponecháva jej úpravu na príslušné zákony. Význam dôkazov a potrebnosť ich vykonania sú otázky, ktorých posúdenie je zásadne v právomoci toho orgánu, ktorý rozhoduje o merite.

Dokazovaním je časť občianskeho súdneho konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť aj to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd v občianskom súdnom konaní nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 120 ods. 1 O.s.p.), a nie účastníkov konania (vid' tiež uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 99/2011, 2 Cdo 141/2012, 3 Cdo 2012/2012, 4 Cdo 125/2012, 5 Cdo 251/2012, 6 Cdo 36/2011 a 7 Cdo 34/2011).

Nevykonanie určitého dôkazu (nevyhovenie návrhu účastníka, aby súd vykonal ten – ktorý dôkaz) môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení vedúcu prípadne k vydaniu nesprávneho rozhodnutia, nie však procesnú vadu v zmysle § 237 O.s.p. (vid' R 37/1993). Zo samej skutočnosti, že súd v priebehu konania nevykonával všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nemožno vyvodiť, že dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je podľa § 237 písm. f/ O.s.p. prípustné (vid' R 125/1999).

2.5. Dovolateľka nesúhlasí so závermi súdov, že neuniesla dôkazné bremeno a nepreukázala, že odporca v jej prípade porušil princíp rovnakého zaobchádzania. Podľa jej názoru bolo práve na odporcovi, aby on sám preukázal, že voči nej nekonal diskriminačne (§ 13 ods. 5 Zákonníka práce).

Okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týka bremeno tvrdenia a bremeno dôkazu, je vždy daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer účastníkov konania. V preskúvanom prípade bol touto normou § 13 Zákonníka práce. Treba však zdôrazniť, že bez ohľadu na to, či súdy toto ustanovenie interpretovali správne alebo nesprávne, resp. či svoje rozhodnutia založili na správnych alebo nesprávnych záveroch

o unesení dôkazného bremena, námietka navrhovateľky sa týka okolnosti, ktorá nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p.

2.6. Konštantná judikatúra najvyššieho súdu zastáva názor, že nesprávne hodnotenie dôkazov nezakladá procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (porovnaj napríklad uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011 a 5 Cdo 24/2012). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97). V prípade nesprávnosti hodnotenia dôkazov nejde o dôvod, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. (viď R 42/1993). Z prieskumnej povahy dovolacieho konania a z jeho charakteru vyplýva, že dokazovanie sa v ňom nevykonáva (§ 243a ods. 2 O.s.p.), preto dovolaciemu súdu ani neprislúcha prehodnocovať dôkazy vykonané súdmi nižších stupňov.

Či už teda výsledky dokazovania boli súdmi vyhodnotené správne alebo nesprávne, nemohlo to mať za následok procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

2.7. Pokiaľ by bola opodstatnená námietka dovolateľky, že súdy rozhodli bez toho, aby zistili všetky rozhodujúce skutkové okolnosti, mohla by sa týkať nanajvýš tzv. inej vady majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (teda nie procesnej vady v zmysle § 237 O.s.p., výlučne ktorá by v danom prípade mohla založiť prípustnosť dovolania navrhovateľky). Ako už ale bolo uvedené, tzv. iná procesná vada nezakladá prípustnosť dovolania.

2.8. Vadu konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli spôsobilé založiť ani právne závery, na ktorých založili súdy svoje rozhodnutia (R 54/2012).

3. Dovolateľka tvrdí, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne

závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), ktorý ale môže byť úspešne uplatnený iba v procesne prípustnom dovolaní. Samo nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá (viď R 54/201 a tiež napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 62/2010, sp. zn. 2 Cdo 97/2010, sp. zn. 3 Cdo 53/2011, sp. zn. 4 Cdo 68/2011, sp. zn. 5 Cdo 44/2011, sp. zn. 6 Cdo 41/2011 a sp. zn. 7 Cdo 26/2010).

Najvyšší súd konštatuje, že i keby tvrdenia dovolateľky o nesprávnosti právnych záverov, na ktorých spočíva napadnuté rozhodnutie, boli prípadne opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľkou vytýkaná okolnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p.

4. Z vyššie uvedených dôvodov (1. až 3.) dospel najvyšší súd k záveru, že v prejednávanej veci je dovolanie navrhovateľky neprípustné. Vzhľadom na to jej dovolanie odmietol (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 c/ O.s.p.) bez toho, aby skúmal správnosť právneho posúdenia veci odvolacím súdom.

5. V dovolacom konaní navrhovateľka nemala úspech a nevzniklo jej právo na náhradu trov dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Odporcovi, ktorý bol v dovolacom konaní procesne úspešný, nepriznal dovolací súd náhradu trov tohto konania, lebo nepodal návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. októbra 2013

JUDr. Emil F r a n c i s c y, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková